

2. Zarzut drugi, dotyczący, alternatywnie do zarzutu pierwszego, naruszenia art. 103 ust. 2 I art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/EU i art. 290 TFUE, ponieważ rozporządzenie delegowane stosowane w taki sposób, jak czyni to SRB w zaskarżonej decyzji, wykracza poza udzielony przez Komisję Europejską mandat, z czego wynika brak obowiązywania rozporządzenia delegowanego, zgodnie z art. 277 TFUE.
- Wbrew postanowieniom art. 290 TFUE rozporządzenie delegowane dodaje dodatkowe elementy do istotnych elementów dyrektywy 2014/59/EU.
  - Jeżeli art. 4 ust. 1, art. 4 ust. 2 i art. 16 ust. 2 rozporządzenia delegowanego można rozumieć tylko w ten sposób, że SRB musi korzystać z niedających się porównać danych, wówczas rozporządzenie delegowane w ogóle nie jest zgodne z brzmieniem i celami dyrektywy 2014/59/EU.
  - W zakresie w jakim rozporządzenie delegowane określa zasady obliczania podstawowej składki rocznej, rozporządzenie delegowane wykracza poza upoważnienie udzielone w art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/EU.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na brak uwzględnienia w należyтым stopniu gwarantowanych depozytów skarżącej.
- Metodologia obliczeniowa SRB jest niewłaściwa do osiągnięcia celów dyrektywy 2014/59/EU, rozporządzenia 806/2014 i rozporządzenia delegowanego.
  - Metodologia obliczeniowa SRB wykracza również poza to, co niezbędne do osiągnięcia zamierzonych w przepisach prawa celów.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa ze względu na brak uwzględnienia w należyтым stopniu gwarantowanych depozytów skarżącej.
- Skarżąca nie mogła przewidzieć interpretacji SRB rozporządzenia delegowanego.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i braku uwzględnienia w należyтым stopniu gwarantowanych depozytów skarżącej.
- Skarżąca musi zapłacić znacznie wyższą składkę na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, niż inne banki o tych samych lub podobnych rozmiarach i profilu ryzyka.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. L 11, s. 44).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014 L 173, s. 190).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2018 r. – Aeris Invest/EBC

(Sprawa T-442/18)

(2018/C 311/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Aeris Invest Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: S. Chimenos Minguella i G. Ferrer González, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego LS/MD/18/141 i LS/PT/2018/9, wydanych odpowiednio w dniach 8 maja 2018 r. i 9 lutego 2018 r. oraz
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze żądanie ma za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej EBC) LS/MD/18/141, wydanej w dniu 8 maja 2018 r. w przedmiocie powtórnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów EBC, a także wcześniejszej decyzji Europejskiego Banku Centralnego LS/PT/2018/9, wydanej w dniu 9 lutego 2018 r. w przedmiocie wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów EBC.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że wydane przez EBC decyzje odmawiające dostępu do żądanych dokumentów nie zostały wystarczająco uzasadnione ze względu na to, iż nie uwzględniono w nich należycie celu zamierzonego przez prawodawcę unijnego poprzez ustanowienie przysługującego osobom fizycznym i prawnym dostępu do dokumentów instytucji europejskich w ramach przejrzystej procedury oraz w świetle zasad dobrej administracji i partycypacji obywatelskiej. Ponadto użyte przez EBC argumenty są argumentami natury ogólnej. Tak samo EBC nie uwzględnił okoliczności polegającej na tym, że ujawnienie żądanych dokumentów nie ma wpływu na prawidłowy przebieg postępowania w przedmiocie wydania decyzji odnoszącej się do likwidacji instytucji kredytowych. Przedmiotowe postępowanie nie tylko zostało bowiem zakończone, ale również poddane kontroli sądowej, efektem czego ta odmowa dostępu czyni tę kontrolę bardziej skomplikowaną również dla samego Sądu. Wreszcie, w decyzjach tych nie uwzględniono faktu, że skarżąca zwraca się o udzielenie dostępu jedynie w celu skorzystania z usankcjonowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawa do skutecznego środka prawnego.
2. W zarzucie drugim strona skarżąca podnosi, że przyjmując zaskarżone decyzje EBC naruszył art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji EBC/2004/3 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów ze względu na zawartą w nich odmowę udzielenia stronie dostępu do żądanej przez nią informacji umotywowaną tym, iż dokumenty te miały być, w całości lub w części, objęte ogólnym domniemaniem niedostępności, ponieważ stanowią one dokumenty poufne chronione mającą zastosowanie w przypadku instytucji tajemnicą zawodową. To ogólne domniemanie niedostępności nie zostało wyraźnie przewidziane przez mające zastosowanie uregulowania sektorowe, a gdyby istniało, to nie znajdowałoby zastosowania, ponieważ wyjątków od prawa dostępu nie można interpretować rozszerzająco i w drodze analogii.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca podnosi, że wydając zaskarżone decyzje EBC naruszył art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji EBC/2004/3 ze względu na to, iż odmówił w nich stronie dostępu do żądanych dokumentów, ponieważ miałyby one być objęte, w całości lub w części, mającą zastosowanie w przypadku instytucji tajemnicą zawodową, podczas gdy są one potrzebne do celów przeprowadzenia postępowań sądowych, a odmowa dostępu do nich utrudnia, a wręcz – uniemożliwia sprawowanie wymiaru sprawiedliwości.
4. W zarzucie czwartym strona skarżąca podnosi, że wydając zaskarżone decyzje EBC naruszył art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie i szóste decyzji EBC/2004/3 ze względu na stwierdzenie w nich, iż ujawnienie żądanych informacji może zaszkodzić systemowi bankowemu w jego całokształcie.
5. W zarzucie piątym strona skarżąca podnosi, że wydając zaskarżone decyzje EBC naruszył art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze decyzji EBC/2004/3 ze względu na stwierdzenie w nich, iż ujawnienie żądanych dokumentów i informacji może zaszkodzić interesom handlowym Banco Santander i mieć wpływ na kontrole, które mogą zostać przeprowadzone w przyszłości.